

Sygn. akt V Ka 204/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Lucyna Pradelska- Staniczek (spr.)

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2014 r.

sprawy:

J. B. /B./

syna P. i A.

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 17 lutego 2014r. sygn. akt II K 1059/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V Ka 204/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem dnia 17 lutego 2014 roku, sygn. akt II K 1059/13 uznał oskarżonego J. B. za winnego tego, że w dniu 7 października 2013 roku w C. kierował rowerem, czym nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyroku, sygn. akt VI K 550/10 z dnia 11 października 2010 roku o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim, sygn. akt VI K 550/10 z dnia 11 października 2010 roku za czyn z art. 178 a § 2 k.k. w zw. z art. 244 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w czasie od 28 kwietnia 2011 roku do dnia 28

października 2011 roku, tj. przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów postępowania.

Od wyroku apelację wniósł prokurator, który działając na podstawie art. 425 k.p.k i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 punkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, w postaci 8 miesięcy ograniczenia wolności, podczas gdy wobec oskarżonego brak jest przesłanek do stwierdzenia, iż zachodzi względem niego pozytywna prognoza kryminalistyczna co sprawia, że wymierzona kara jest w istocie rażąco łagodna, nie spełnia celów kary, w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej, nie uwzględnia zatem wszystkich zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności lub co najmniej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Na rozprawie Prokurator wniósł o wymierzenie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja oskarżyciela publicznego okazała się niezasadna.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnieść zasadnie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy- innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.12.2012r., II AKa 380/12 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4.12.2012r., II Aka 374/12). Z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż orzeczona wobec oskarżonego J. B. kara 8 miesięcy ograniczenia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierności (łagodności) w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Kara w tym wymiarze uwzględnia należycie stopień społecznej szkodliwości czynu oraz realizuje w wystarczającej mierze cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Jak wynika z pisemnych motywów wyroku sąd meriti stwierdził, iż kara powinna zapobiegać powrotowi na drogę przestępstwa, wywoływać zmianę postępowania sprawcy w przyszłości oraz skłaniać go do przestrzegania porządku prawnego. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż oskarżony był wcześniej kilkukrotnie karany, słusznie jednakże zwrócił uwagę na fakt, iż aktualnie wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna i nie jest koniecznym dalsze oddziaływanie na niego w warunkach izolacji więziennej.

Jak wynika z postanowienia Sądu Okręgowego w Krośnie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z dnia 22 lipca 2013 roku (sygn.III Kow 1424/13) oskarżony dostrzegł swój problem alkoholowy i podjął konkretne działania mające na celu zerwanie z nałogiem. Odbył przez niego terapię alkoholową należy ocenić pozytywnie. Jak to zaznacza sąd penitencjarny oskarżony resocjalizował się poprzez pracę na rzecz zakładu karnego. W trakcie odbywania kary oskarżony brał udział w szeregu programach resocjalizacyjnych wobec sprawców przestępstw drogowych oraz z zakresu profilaktyki przeciwalkoholowej. Ukończył je z wynikiem pozytywnym, ukończył również 12-tygodniowy cykl zajęć dla osób uzależnionych. Poznał mechanizmy uzależnienia, podpisał kontrakt długoterminowy do zachowania trzeźwości oraz zobowiązał się do zachowania abstynencji, udziału w spotkaniach grup AA. W trakcie osadzenia nie był karany dyscyplinarnie, a nagradzono go dziewiętnastokrotnie.

W niniejszej sprawie na wymiar kary należy spojrzeć nie tylko poprzez pryzmat drogi życiowej oskarżonego (jego wcześniejszych kolizji z prawem i karalności nawet za przestępstwa podobne), ale także poprzez pryzmat wskazanych powyżej okoliczności. Co prawda czynu w niniejszej sprawie oskarżony dopuścił się w niedługim czasie po opuszczeniu zakładu karnego, jednakże po raz kolejny podkreślić należy, iż to właśnie kara ograniczenia wolności powinna zapobiec dalszemu powrotowi na drogę przestępstwa. Ma oczywiście rację skarżący, iż należy stosować się do wydawanych przez sądy orzeczeń jak również bezwzględnie respektować obowiązujące zakazy. Sąd odwoławczy w pełni podziela jednakże stanowisko Sądu meriti, iż w realiach niniejszej sprawy kara ograniczenia wolności w wymiarze 8 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na świadczeniu nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cele społeczne odniesie wobec oskarżonego skutek zdecydowanie bardziej wychowawczy aniżeli kara pozbawienia wolności czy to w wymiarze bezwzględnym, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Powtórzyć należy za Sądem Rejonowym, iż zaangażowanie w wykonywanie pracy społecznej, a przez to kontakt z kuratorem (w powiązaniu z pozostałymi obowiązkami nałożonymi mocą postanowienia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu), winno stać się katalizatorem do dalszej, pełnej resocjalizacji oskarżonego. Oskarżony aktualnie nie pracuje, utrzymuje się z pomocy OPS, zaś wykonywanie prac społecznych umożliwi mu powrót do społeczeństwa.

Z naprowadzonych wyżej przyczyn Sąd Okręgowy uznał, że wnioskowana przez oskarżyciela publicznego kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, względnie pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania były by karami zbyt surowymi. Represja w takim wymiarze przekraczałaby stopień winy i nie uwzględniała należycie zaistniałych okoliczności łagodzących w niniejszej sprawie.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, zwalniając oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego ze względu na jego obecną sytuację materialną i osobistą.